

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. E.**, zastoupený JUDr. Lukášem Havlem, advokátem se sídlem Trutnov, Blanická 174, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 1292/25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 11. 2023, č. j. 29 Ad 12/2022 - 126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Lukáši Havlovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 5. 2022, č. j. R-X, zamítla žádost žalobce o změnu výše invalidního důchodu podle § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. c) ZDP s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Trutnov ze dne 11. 4. 2022 (dále jen „OSSZ“) není žalobce invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale nadále je invalidní pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 55 %.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2022, č. j. X (dále jen „rozhodnutí žalované“), zamítla žalovaná námitky žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Odkázala přitom posudek vypracovaný Lékařskou posudkovou službou České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 30. 6. 2022, dle kterého je žalobce i nadále invalidní pro invaliditu

druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP. Konečná míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla tímto posudkem stanovena rovněž ve výši 55 %. Rozhodující příčinou žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V (*duševní poruchy a poruchy chování*), položce 7b (*poruchy osobnosti – středně těžké postižení*) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 359/2009 Sb.“), pro které se stanovuje procentní míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30 -45 %. Lékař ČSSZ stanovil míru poklesu pracovní schopnosti žalobce na horní hranici 45 % a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky byla tato hodnota zvýšena o 10 %, celkově tak činí 55 %.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Pro účely soudního řízení nechal krajský soud vypracovat posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jen „PK MPSV“), v Hradci Králové, jenž byl vyhotoven dne 31. 10. 2022. Posudková komise za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti označila *smíšenou poruchu osobnosti s rysy paranoidními a disociativními, doprovázenou podprůměrným intelektem (persona simplex s hraničním intelektem)*. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti stanovila ve shodě s lékařem OSSZ a posudkem ČSSZ dle kapitoly V, položky 7b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., ve výši 45 % (tj. na horní hranici daného rozpětí 30-45 %), kterou zvolila vzhledem k charakteru a průběhu základního onemocnění. Vzhledem k doprovázejícím onemocněním a s přihlédnutím k dosaženému stupni vzdělání, výkonu nejvýše středně těžké práce a možnostem rekvalifikace tuto hodnotu zvýšila dle § 3 odst. 1 a 2 citované vyhlášky o 10 % na celkových 55 %. V posudkovém výroku posudková komise uvedla, že zdravotní stav žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí nadále odpovídal invaliditě druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP.

[4] Žalobce při jednání soudu vznesl výhrady k dosavadnímu posouzení zdravotního stavu a zejména k posudku PK MPSV v Hradci Králové, předložil nové lékařské zprávy (vyhotovené převážně po datu rozhodnutí žalované) a požádal o opětovné přezkoumání zdravotního stavu. Vzhledem k uvedeným výhradám zadal krajský soud vypracování srovnávacího posudku PK MPSV v Praze, která tento posudek vyhotovila k datu 16. 8. 2023.

[5] Při dalším jednání soud provedl důkaz srovnávacím posudkem. Po vyhodnocení všech rozhodných skutečností stanovila PK MPSV v Praze za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti *smíšenou poruchu osobnosti s kognitivním deficitem*. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti stanovila dle kapitoly V, položky 7b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. na horní hranici 45 %, kterou vzhledem k dalším zdravotním postižením zvýšila dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky o 5 % na konečných 50 %, což odpovídá invaliditě druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP. Odůvodnila, že konstatování horní hranice rozmezí zvolené položky 7b bylo maximalistické, i se zohledněním pracovní anamnézy žalobce (nekvalifikovaná dělnická profese) a zejména jeho dalších zdravotních

pokračování

obtíží. PK MPSV v Praze uvedla, že se její závěry liší od posudku PK MPSV v Hradci Králové, ve kterém bylo konstatováno i naplnění kritéria dle § 3 odst. 2 citované vyhlášky. Uvedené odůvodnila tím, že v kontextu veškerých informací o dalším vývoji dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce nezjistila k plnému uplatnění § 3 odst. 1 citované vyhlášky důvod, neboť již základní psychiatrické vyšetření bylo ve své položce (7b) posouzeno maximalisticky na horní hranici právě i se zohledněním dalších zdravotních potíží. Současně uvedla, že kritéria položky 7c kapitoly V přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. dostatečně naplněna nebyla. Posudková komise se vyjádřila i ke zprávě praktického lékaře MUDr. Č. ze dne 26. 4. 2023, na kterou opakovaně žalobce a jeho zástupce poukazovali, se závěrem, že nemohla být podkladem pro jiný posudkový závěr, než jaký učinila. Dle učiněného posudkového závěru je žalobce nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP.

[6] Žalobce ani se závěry srovnávacího posudku nesouhlasil a předložil další lékařské zprávy. Krajský soud je sice při jednání provedl jako důkaz, nicméně uvedl, že k nim nemohl přihlídnout, neboť byly vydány až po datu vydání napadeného rozhodnutí.

[7] Při vlastním posouzení skutkových zjištění krajský soud poukázal zejména na to, že všechny posudkové orgány se shodly v posudkovém hodnocení a závěru, že k datu vydání rozhodnutí žalované byl žalobce nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP. Oba posudky PK MPSV vyhodnotil krajský soud jako úplné a přesvědčivé, tedy souladné s požadavky, které jsou na ně kladeny judikaturou správních soudů. Obě posudkové komise měly dostatek odborných lékařských nálezů včetně těch, které jim doložil samotný žalobce; ty však neprokázaly posudkově významné zhoršení zdravotního stavu odůvodňující přiznání vyšší míry poklesu pracovní schopnosti odpovídající invaliditě třetího stupně (tj. nejméně 70 %). Přestože PK MPSV v Praze dospěla k odlišnému závěru o konečné míře poklesu pracovní schopnosti (50 %), na rozdíl od posudkové komise MPSV v Hradci Králové a lékaře ČSSZ i OSSZ (55 %), nemá tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť konečná míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí od 50 % do 69 % odpovídá druhému stupni invalidity podle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP.

[8] Ačkoli žalobce udává značné subjektivně vnímané bolesti plynoucí z jeho zdravotních potíží, nebyl u nich dle krajského soudu objektivně zjištěn vyšší stupeň závažnosti než celkově odpovídající invaliditě druhého stupně. Soudní praxe vyjádřila obecnou zásadu pro posuzování poklesu pracovní schopnosti, kdy se vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoli se subjektivních pocitů a stesků žalobce.

[9] Závěrem krajský soud zdůraznil, že otázka invalidity žalobce byla řešena v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované (15. 7. 2022), a proto jakékoliv zhoršení jeho zdravotního stavu na základě nových nálezů, je možné řešit pouze na základě nové žádosti podané u příslušné OSSZ.

[10] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Stěžovatel nesouhlasí se závěry výše uvedených posudků aprobovaných krajským soudem. Kombinace různých zdravotních obtíží, které ve svém souhrnu vylučují jeho pracovní uplatnění, je i s ohledem na právní úpravu, nedostatečně zohledněna. Žalobce vyjmenovává své zdravotní obtíže a sám uvádí svůj výpočet dle vyhlášky č. 359/2009 Sb. rozdílně od posudků obou PK MPSV. Tyto posudky nepovažuje za přesvědčivé s ohledem na jeho skutečný zdravotní stav. Uvádí, že pokud je v posudku posudkové komise uvedeno, že stěžovatel trpí obstrukční spánkovou apnoe (referován byl těžký stupeň), lze to už jen za toto postižení charakterizovat jako těžké snížení psychické a fyzické výkonnosti s mírou poklesu pracovní schopnosti dle kapitoly VI, položky 5c ve výši 60–70 %. Stěžovatel pak trpí dalšími závažnými postiženími, které jsou důkazem o poklesu míry jeho pracovní schopnosti nejméně o 70 %.

[12] V případě, kdy je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu více zdravotních postižení, je dle názoru stěžovatele navýšení horní hranice pouze o 10 % dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. v rozporu se zákonem, protože je třeba vycházet z *faktické míry poklesu pracovní schopnosti ve vazbě na zákonná kritéria* a kombinaci zdravotních potíží nelze omezit pouze navýšením o 10 %.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že vznesené výhrady nejsou s to založit nezákonnost napadeného rozsudku. Konstatuje též, že stěžovatelova tvrzení neplynou z žádného *komisionálního posudku*. Například z posudku PK MPSV v Praze plyne stran obstrukční spánkové apnoe, že „*referován sice byl těžký stupeň [...] Pro účely jednání PK MPSV v Praze byla vyžádána příslušná dokumentace [...] U posuzovaného nebylo zjištěno postižení obstrukční spánkové apnoe, které by posuzovaného posudkově omezovalo nad rámec základního postižení.*“ Obdobně se žalovaná vyjádřila i k dalším postižením – astma, diabetes, atd. K nepřiliš srozumitelné námitce o nutnosti vycházet z faktické míry poklesu pracovní schopnosti ve vazbě na zákonná kritéria a nesoulad této úpravy se zákonem, žalovaná uvádí, že stěžovatel zde nic bližšího neuvádí a ani netvrdí, že by snad došlo k překročení mezí zákonného zmocnění.

[14] Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nutné konstatovat, že kasační stížnost je jako celek přípustná, neplatí to však pro některé kasační námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se totiž kasační stížnost nemůže přípustně opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel v dané věci nově namítá, že je třeba vycházet z faktické míry poklesu pracovní schopnosti ve vazbě na zákonná kritéria a že kombinaci zdravotních obtíží nelze omezit navýšením poklesu pracovní schopnosti jen o 10 %, pročez považuje tuto úpravu ve vyhlášce č. 359/2009 Sb. za rozpornou se zákonem. Odhlédne-li kasační soud od obtížné uchopitelnosti těchto námitek pro jejich značnou obecnost, podstatné je, že taková argumentace v řízení o žalobě vůbec uplatněna nebyla (ač v tom stěžovateli nic nebránilo; jde proto v této části o námitky nepřípustné.

pokračování

[15] Jelikož se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je s ohledem na § 104a odst. 1 s. ř. s. nutné před samotným věcným přezkumem nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) v rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[16] V nyní projednávané věci žádná z těchto podmínek naplněna není; stěžovatel sám ostatně ani žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil.

[17] Kasační stížnost není přijatelná.

[18] K řádně uplatněným kasačním námitkám Nejvyšší správní soud předeseílá, že podle ustálené judikatury je posouzení vzniku a rozsahu invalidity otázkou odbornou (medicínskou) a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004 - 58, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46; či ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Při přezkumu rozhodnutí týkajících se invalidního důchodu je úkolem správních soudů vyhodnotit, zda je z výsledků posouzení zdravotního stavu žalobce, zejména z posudků PK MPSV vypracovaných v průběhu řízení o žalobě, zřejmé, že (i) byl stav žadatele o invalidní důchod komplexně posouzen (ii) na základě úplné zdravotnické dokumentace (iii) s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím a zda (iv) je posudkový závěr náležitě, přesvědčivě a srozumitelně zdůvodněn. (viz rozsudky tohoto soudu ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 Ads 252/2020 - 25, či ze dne 25. 8. 2022, č. j. 1 Ads 156/2021 - 43).

[19] Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně plyne, že posudek PK MPSV je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je správní soud při nedostatku své medicínské erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své posudkové závěry, na nichž posouzení invalidity závisí, náležitě odůvodnila, aby byly přesvědčivé i pro soud, který nemá (a ani nemůže mít)

odborné lékařské znalosti (viz například rozsudky ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, č. 526/2005 Sb. NSS, a ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5 Ads 158/2016 - 57). Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s. ř. s., s ohledem na jejich mimořádný význam v tomto řízení však bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna (srov. například již shora uvedený rozsudek č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, či rozsudek ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 - 136).

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádné vady spočívající v zásadním pochybení s možným dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele či v nerespektování ustálené judikatury se krajský soud v projednávané věci nedopustil. V souladu s judikaturou vyšel krajský soud z posudku PK MPSV v Hradci Králové a (v zájmu verifikace jeho závěrů též nařízeného) srovnávacího posudku PK MPSV v Praze, jež coby stěžejní důkazy vyhodnotil jako jednoznačné, určité, úplné a přesvědčivé (k obsahu těchto požadavků viz blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61, č. 800/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Ads 116/2014 - 46). Krajský soud v souladu s požadavky uvedené judikatury vysvětlil, že se tyto posudky shodly s předchozím posouzením zdravotního stavu stěžovatele ze strany OSSZ a ČSSZ, pokud jde o posudkové hodnocení a závěr, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce ke dni vydání rozhodnutí žalovaného nadále odpovídala invaliditě druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP. Pokud jde o výše konstatované požadavky kladené na vypracované posudky, krajský soud srozumitelně vyložil, že obě PK MPSV měly k dispozici zdravotnickou dokumentaci stěžovatele, včetně nově doložených lékařských zpráv, přičemž stěžovatel byl při jednání PK MPSV v Praze osobně přítomen a jejím odborným lékařem rovněž vyšetřen.

[21] Namítá-li nadále stěžovatel, že jsou jeho obtíže závažnějšího charakteru, i zde krajský soud následoval ustálenou judikaturu tohoto soudu, podle které subjektivně udávané obtíže (zejména bolesti) jako průvodní jev somatického nebo duševního onemocnění nejsou samostatným posudkovým kritériem (srov. například rozsudky ze dne 14. 8. 2018, č. j. 5 Ads 206/2014 - 48, nebo ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46). Kasační soud opakovaně upozornil, že posudkově rozhodující není subjektivně vnímaný zdravotní stav, nýbrž objektivní omezení pracovní schopnosti na podkladě medicínsky doložených příčin, což bylo v projednávané věci náležitě posouzeno a řádně posudkově zhodnoceno (včetně stěžovatelem zmiňovaných zdravotních obtíží - *astma, spánková apnoe, diabetes mellitus, bolesti pravého ramenního kloubu, vertebrogenní potíže*, atd.). Posudkové komise existenci souběžných postižení (chorob) stěžovatele zohlednily, neboť stanovily míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatele na samé horní hranici rozmezí daného pro rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatele ještě navýšily podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb.

[22] Pouze pro úplnost kasační soud dodává, že nikterak nezpochybňuje stěžovatelův zdravotní stav a s ním spojené potíže v jeho životě. Z posudků posudkových komisí však vyplývá, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nedosahuje míra poklesu

pokračování

stěžovatelových pracovních schopností třetího stupně invalidity. Krajský soud stěžovatele správně upozornil, že je-li přesvědčen o tom, že se jeho zdravotní stav ode dne vydání rozhodnutí žalovaného zhoršil, má možnost kdykoli podat novou žádost o změnu výše invalidního důchodu.

[23] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu kritérií uvedených v odst. [15] výše. Kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (tj. dle úspěchu v tomto řízení). Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení věci (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení s ohledem na pravidlo uvedené v § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[25] Krajský soud usnesením ze dne 27. 3. 2023, č. j. 29 Ad 12/2022 - 48, ustanovil zástupcem stěžovatele advokáta JUDr. Lukáše Havla. Toto ustanovení se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti a odměnu advokáta za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 1 000 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé- kasační stížnost) a dále částkou 300 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů vztahující se k jednomu úkonu právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměnu advokáta je třeba zvýšit o daň z přidané hodnoty ve výši 273 Kč, neboť ustanovený advokát je jejím plátcem. Celková částka odměny tedy činí 1 573 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu